lectio xxv

hō videlicet p̲ mortē: s̄ aīa de casu nō ledit̄ nec
aliquā penā sentit p̄ casu si peccatum in hac vi
ta remittatur.

¶ Lectio. XXV.

Tanq̄ȝ nugaces esti/
mati sum⁹ ab illo ⁊ abstinet se a vijs no
stris tanq̄ȝ ab imundicijs ⁊ p̄fert nouissima iu=
storū ⁊ gloriat̄ se deū patrē hr̄e. Positis octo
accusationib⁹ quib⁹ iudei accusabant xp̄m: in
lectione hodierna superaddunt̄ quattuor alie
cōtra eū. ⁊ s̄m h̄ hec lectio diuidit̄ in quattuor
partes. Nā primo accusat̄ de criminali derisi=
one. Scd̄o de partiali diuisione. Tertio de p̄=
iudiciali compatione. Quarto de sup̲naturali
vsurpatione. Scd̄a p̲s ibi. Abstinet se. Tertia
A ibi. Et p̄fert. Quarta ibi. et gloriat̄. Prima ḡ
accusatio format̄ sic. Ille qui secū cōuiuentes
cōtemnit ⁊ p̲uipendit: pacem p̲turbat. ⁊ p̲ cōse
q̄ns dȝ a cōmunitate repelli: nisi sit spes de bo
na correctione. Sed xp̄s nos iudeos totaliter
p̲uipendit. ergo ⁊c̄. hec accusatio ponit̄ in his
verbis. Tanq̄ȝ nugaces estimati sumus ab eo
Nugax. acis. omnis generis est. ⁊ dicit̄ hō mē
dax qui totaliter ⁊ superflue dat se trufis ⁊ in=
utilibus. Similiter hic ⁊ hec ⁊ hoc nugas cui⁹
vltima littera ē s. ⁊ est nomē hebreū ⁊ idē signi
ficat qd̄ nugax. sed est indeclinabile. Et ponit̄
Zophonie. iij. Nugas q̄ a lege recesserant cō
gregabo. Glo. exponit sic Nugas. id ē vanos.
Dicunt ergo q̲ fuerūt contempti a xp̄o et esti=
mati ab eo tanq̄ȝ nugaces. id est hoīes trufato
res vani ⁊ inutiles: s̄ in hac accusatione magis
accusant seip̄os. nā tales fuerūt in rei veritate
nec ip̄e qui veritas fuit. potuit de eis aliter esti
mare. Scd̄a accusatio ⁊ decima in vniuerso ē
est de partiali diuisione. Et format̄ sic. Quicū
q̲ȝ diuidit se a vita cōmuni trahens alios secū
ad cōuenticulas ⁊ partiales ꝯfederationes: est
nociu⁹ in republica. s̄ talis ē xp̄s. Abstinet. n.
se a nob: trahit ad discipulos ⁊ ꝯfederat̄ ꝯtra
legem nostrā. ergo ipse est nostre cōitati noci-
uus. Et ponit̄ hec accusatio in his verbis. Et
abstinet se a vijs nostris tanq̄ȝ ab mundicijs.
Sed ad istā accusationē. dicendū q̲ xp̄s eorū
legē p̲ totū s̄uauit ⁊ impleuit ⁊ p̲fectiorē docu=
it q̄ s̄m eoꝝ p̲ph̄as post legē eoꝝ successura fu
it legi eoꝝ. Vn̄ ipse legē illā diuulgauit ⁊ bonis
⁊ sanctis illā recipientib⁹ se cōiunxit. ⁊ a malis
hoīb⁹ deo inobediētib⁹ se abstraxit siue subtra
B xit. ¶ Tertia accusatio ē de p̄iudiciali cōpatio
ne ⁊ format̄ sic. Cōpationes sūt odiose ⁊ q̄n fi=
unt cōiter generāt discordiā: s̄ xp̄s tales cōpati
ones fecit: prefert iustos gentiles nō habētes
legem: nobis iudeis qui legē dei habemus. er
go in p̄iudiciū nostrū facit tales compationes
Et hoc dicunt in his verbis. Et prefert nouissi
ma iustoꝝ. id est prefert vite nostre nouissima.
id est finale premiū iustorū gentiliū nō obstan
te lege nostra. Et hoc dixit xp̄s Math. xij. vbi
dixit q̲ viri niniuite qui egerunt penitentiā ad
predicationem Jone. Et regina austri que so-
la fama audita Salomonis venit vt informa-
retur ab eo. Surgent in iudicio ⁊ condemna=
bunt generationē iudeorum qui cōtempserūt
credere xp̄o q̄ fuit maior Salomone ⁊ Jona.
Ista accusatio refellit̄ in semetipsos. naȝ iuste
fecit in h̄ q̲ iustos pretulit ipsis malis. Quar
ta accusatio ⁊ duodecima in numero est eadeȝ
cum sexta in virtute. Unde accusant eum de
supernaturali vsurpatiōe nature diuine. Vn̄
iste due cause. Filium dei se nominat. Et glo=
riatur patrē se habere deū. idē dicunt realiter
Et replicat̄ bis eadē accusatio. q̄ ē de grauissi-
ma materia vtpote ō blasphemia atq̲ȝ vsurpa-
tione honoris diuini. s̄ vt dictum est cuȝ de se
xta accusatione ageret̄. non nomē vsurpauit.
s̄ naturā diuinaȝ se habere p̲ maxima miracu-
la demonstrauit. ⁊ ideo merito gloriabat̄ se de
um patrē habere: n̄ falsa gloria sed vera q̄ ve
re sic erat testante voce patris Math. iij. Hic ē
filius meus dilect⁹ in q̄ mihi bene cōplacui ip-
suȝ audite. Gloriat̄ se deū patrē habere. ¶ No- C
tandū q̲ magna est gloria veraciter habere de
um patrē ⁊ posse cū sana cōscientia sibi dicere
quotidie Pater noster qui est in celis. Math.
vj. Gloriant̄ eni q̄dā de p̄genitoꝝ nobilitate. D
nobilius nihil deo esse potest. De quo singula
riter dicit̄ Luc̄. xix. Homo quidā nobilis abijt
in regionē longinquā accipē regnū ⁊ reuerti.
Quidā de progenitorū dignitate. Deus toti⁹
vniuersi rex est ⁊ imperator. in p̄s. Deu⁹ autē
rex noster ante secula. Quidā de progenitorū
diuitijs. ⁊ de deo scribit̄ in p̄s. Gloria ⁊ diuitie
in domo eius. Quidā de p̄genitorū militijs.
At deus ipse est domin⁹ exercituuȝ: princeps
militie ⁊ belli. De quo Job. xxv. Nunquid est
numerus militū eius? Ergo cōfidenter glorie-
mur deū nos habere patrē. q̄ Ecc̄i. iij. Gloria
hominis ē honor patris sui. ⁊ dedecus filij pa
ter sine honore. Inueniemus auteȝ in isto pa-
tre libertatem sufficientis exhibitionis: si ei
seruiamus. Regularitatem conuientis casti=
gationis: ne delinquamus. Hilaritatem allici
entis recōciliationis: si ad eū redeam⁹. De pri
mo facit nobis xp̄s dulcissimū argumentū. q̲
deus nullo modo nobis deficiet si ei seruieri=
mus. Luc̄. xij. Quis: inquit christus de homi
nibus: petit a patre suo panem. nunquid lapi
dem dabit ei? aut piscem. nunquid p̄ pisce ser=
pentē dabit illi? Aut si petierit ouuȝ nunquid
porriget illi scorpionē? Quasi diceret. non. Et
tūc arguit xp̄s a multo fortiori. Si ḡ vos hoīes
cū sitis mali: nostis bona data dare filijs vr̄is
q̄to magis pater vester celestis dabit sp̄m bonū

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-277/0086
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG